

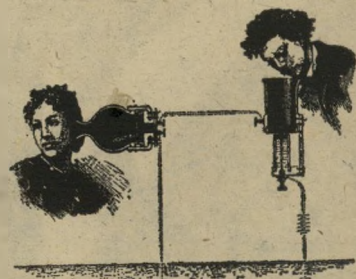
בדיחה

(על פי דן בן-אמוץ)

אתם מכירים בוודאי את הבדיחה על יהודי אחד שבא לנמל חיפה והבריח שני שקים קפה וששאלו אותו, "מה יש לך בשקים?" אמר, "מזון לציפורים". אז אמרו לו, "ממתי ציפורים אוכלים קפה?" אז הוא אמר, "ירצו יאכלו — לא ירצו לא יאכלו"....

השיטה הייקית

מנהל מכס אחד שמע את הבדיחה ואמר בליבו: זה פטנט טוב. קנה כרטיס לחו"ל, נסע לחיפה, בא למכס. שואל אותו פקיד המכס, "מה יש לך בשקים האלה?"

שמעת את הבדיחה?

אומר לו המנהל, "מזון לציפורים". פותח הפקיד את המזוודות ומגלה דולרים, פרנקים וכו'. אומר הפקיד: אבל אדוני ה-מנהל, ציפורים אינן אוכלות דולרים. אומר מנהל המכס: מה פירוש אינן אוכלות דולרים? יש ציפור אחת ממין מייקל ממש-פחת הרובינזונים והיא אוכלת דולרים אם יתנו לה....

שיטת הפרוט המיותר

מנהל מכס אחד, נגיד ששמו

תפפתי אותך!

פלד, חי לו כל ימיו בארץ. יום אחד הוא מקבל מכתב מאחותו בשוויץ והיא כותבת כרגיל ש- (המשך בעמוד 3 טור 4)

מיומנו של עתונאי בכיר

71 זולי
אני הראשון שתופס את גדל הנצחון ואת התקופה היפה העומדת בפני עם ישראל.

רצתי לחבריה והוצאנו צייק-צ'אק אלבום מהודר בשלושה צבעים לזכר הימים הנפלאים של המלחמה בשם, "התקופה היפה".

72 אוגוסט
אני כותב מאמרים נלהבים על התקופה היפה הזאת ועל הישראלי הנפלא שנתגלה בהם.

זה עובד — האלבום הולך מצויין.

73 מרביץ כמה חלטיות של "ספרי זכרון" לנופלים. נקי ממס.

74 אוקטובר
כל קטני-האומה הגמדים נהיו לי לפתע ענקי-רוח ומוציאים אלבומים.

אני כותב מאמרים שוצפים נגד הפיכתה של התקופה היפה בחיינו למיסחור זול. אחד הקטעים הטובים: "יש הבדל עקרוני בין תגובה עתונאית-אלבומית ספונטנית של לוחמים שחזרו מן הקרב לבין שימוש זול באותם רגשות כנים לשם הפקת רווחים על-ידי סוחרים ממולחים".

75 זולי
הבנתי שדיין הוא עתיד המדינה. הוא נפלא, האישי הזה.

אני כותב רק בעדו — מאמרים, חוברות, ספרים. הכל הולך כמו לחמניות.

76 ינואר
מלחמת ההתשה מעמידה אתגרים חדשים למדינה. גיבורים חדשים עולים לזירה — המפקדים.

77 מרץ
אלבום המפקדים שהוצאתי עם החבריה הולך שגעון — הסתדרות, ועדי עובדים, משרד הבטחון, צה"ל, חנויות, קיוסקים. שגעון אמיתי.

78 פברואר
מלחמת ההתשה נמשכת — דיוקנות מפקדים, חוברות זכרון, סיפורי קרבות.

אני בעד יד תקיפה. אסור לוותר להם.

79 יוני
מדברים על הפסקת-אש. אני נגד. זוהי כניעה מבישה. בששת הימים הוכחנו להם מה אנחנו יכולים לעשות וצריך להמשיך בזה.

איך שלא יהיה, אני עובר עם החבריה על אלבום ההתשה. הפעם זה הולך מטעם משרד הבטחון, כך שאין סיכונים.

80 ספטמבר
סאדאת הליצן ממשיך לאיים. החבריה מוציאים את "כל בדיחות סאדאת" בשמות בדויים. הרבה צחוק.

81 מאי
כותב דברי קישור לנשף, "מעולם לא היה מצבנו טוב יותר" בחסות קוקה-קולה. מוצלח מאוד. היו כל השרים והאלופים.

82 אוקטובר
"הפתעה-שמפתעה" אני אומר לחבריה — "צריך לעשות משהו".

מישהו זורק לחלל החדר את המילה, "מחדל" ומיד מתיישבים לכתוב. העבודה קשה, אבל מוכרחים, כי המצב ממש קשה.

83 נובמבר
הספר כבר בשוק. שברנו את כל השיאים העולמיים. כולם מדברים רק על "המחדל".

84 דצמבר
אני מרגיש שמתחילה תקופה של בקורת עצמית. אני תוקף את דיין ומציע במקומו את אריק.

85 פברואר
עניין אריק נקלט. מוציא "אגדות אריק" ו"אגדות אריק לילדים".

86 ינואר
אני מסביר במאמרי שחייבים להפיק לקחים ושאסור להאמין באופן עיוור לממשלה.

87 אפריל
בגלל הלקחים, כך אני מסביר לעם, צריך לבקר את הממשלה.

אני תוקף את ממשלת רבין בכל הזדמנות.

88 זולי
קטע ממאמר — "מלחמת יום-הכיפורים לימדה אותנו מה רב הצורך בממשלה חזקה. איך נעמוד בפני הקרב הבא כשבראש ממשלתנו אדם חלש כמו רבין".

אני מציע את דיין במקומו. שמעתי שהוא הולך להוציא עתון.

89 ינואר
אחרי העניין בלבנון אני פותח את מאמרי בביסקה הנפלאה הבאה — "מאז מלחמת יום הכיפורים לא עמדה ממשלת ישראל בפני מחדל חמור כל כך כמו אי-ההתערבות בלבנון".

90 אני קורא להתערב מיד בלבנון ובעיני רוחי החוברות, הספרים והאלבומים.

אבל שום-כלום — רבין הפחדן לא מגיב ולא זז. אני אקרע אותו.

91 מה שהמדינה צריכה זה איש חזק.

או דיין או אריק. עוד לא החלטתי.

כל הזכויות שמורות

שוב נזעקו עורכי העיתונים. שוב נזעמו העיתונאים הבכירים.

איך זה ש"מקור ישראלי בכיר" מעז למתוח ביקורת? ועוד על שר הביטחון?

מה פתאום ש"מקור בכיר" ימתח ביקורת? מי הוא בכלל? הרי זה ממש לא יפה.

כי רק לנו, עורכים ועיתונאים בכירים, שמורה הזכות למתוח ביקורת.

ואנחנו נמשיך למתוח ביקורת, כי אנחנו "עיתונות חופשית".

והביקורת תהיה רק על ראשי הממשלה. ולא על שרי-הביטחון.

כי, כאמור, אנחנו "עיתונות חופשית".

דבר המערכת

עצת אחיתופל

חכמינו זכרונם לברכה, שלא מן ה"טפשים היו, הורונו לא אחת לאמור "איזהו חכם? הרואה את הנולד".

דבר דבר על אפוננו, דבר דבר על שעויתנו.

ופרושו, קודם שאתה פוצה פיה ור מצפצף — שקול דבריך. והמהדריך, אותם שאינם חפצים להכשל בלשונם, נוהגים למנות בלבם, "אדן, דווה, צי, שצטרי, פיניץ" ורק אחר לפתוח גבול ישראל בפני פליטים מלבנון.

וצר, צר עד מאד לקבוע כי מר פרס לא שעה לאזהרות חז"ליו. ואם ספר, ספר עד, "דווה" בלבד.

שכן מה יעשה אותו פרס אם יקשיבו מליוני הפליטים הפלשתינאים במחנות ביירות לדבריו? ינטלו צרורותיהם, יצרו מטלטליהם, ויבואו לדור עמנו? אנא נשכינם? בלוד? בעכו? הנקים מחנות? מעברות?

מאז ומתמיד הדגשנו לאמר פיצוי ל-פליטים — כן, חזרה לארצנו — לא. ובא מר פרס ועושה פלסטר מדיני-חנינו ופותח שערינו וסופנו שנהיה מוצפים בפליטים עד למעלה מראש-נו.

ומוטב לדידנו מדינה פלשתינאית לצדנו. ולא בתוכנו, ברוח הצעתו של אותו "יו" פרס.

ואם זהו שר, "בטחוננו" — מה לנו כי גלין על גברלינו?

13 July 1983